

Sociolog Petr Hampl: K psychologii neomarxistického revolucionáře

- CZ24 News | 20. června 2020

USA: Americká města hoří. Základní otázka zní, co z toho vyplývá pro vývoj ve zbytku světa, včetně České republiky. Tomu je věnován dostatek textů. Ale vyplývá z toho řada fascinujících otázek pro psychology, sociology a všechny ostatní, kdo se zabývají zkoumáním lidské povahy. Jen málokdy se nám odkryje tolik věcí, a tak zvláštních.

Některé z nejzajímavějších problémů se pokusím probrat v sérii článků, z nichž tento je první. **Média i sociální sítě jsou plné fotografií a videí, kde aktivisté klečí, omlouvají se nebo dokonce líbají boty.** Možnost, že by si nechali načůrat na hlavu, už nezní nijak absurdně. Že k tomu ještě nedošlo, to je dáno primárně tím, že se černé „oběti“ zdráhají něco takového dělat. Bílí aktivisté by si to líbit nechali.

Možnost, že by si nechali načůrat na hlavu, už nezní nijak absurdně.

Částečné vysvětlení, na které můžeme narazit, toto chování spojuje se sexuálními zálibami. To spojení nelze vyloučit. A logicky můžeme očekávat, že takové situace budou nadprůměrně přitahovat lidi určitého zaměření (vědomě i nevědomě).

Rozhodně to však není vysvětlení celé. Základy lidské sexuality by se v průběhu věků neměly příliš měnit, a **tentokrát narážíme na něco naprosto unikátního.**

- Že se drancuje a krade, a k tomu občas i zabíjí či znásilňuje, to je historicky poměrně častá zkušenost.
- Že si lidé sami působí utrpení, protože doufají, že si tím nakloní Boha, božstvo či dosáhnou jiného duchovního či filosofického cíle, to se děje vzácněji, ale není to zcela výjimečné.
- Ale aby se aktéři dobrovolně ponižovali před cizími lidmi, to historie nezná. To je naprosto unikátní. O tom nevíme ani z těch nejvíce dekadentních dob.

...aby se aktéři dobrovolně ponižovali před cizími lidmi, to historie nezná. To je naprosto unikátní.

Je představitelné, že třeba po vítězné bitvě se poražení plazí před vítězi (i fyzicky), ale to neobsahuje okázalou dobrovolnost. Dokonce ani „sebekritika“, kterou musely provádět některé oběti komunistických režimů, nebyla zcela dobrovolná. Z buržoazního myšlení se veřejně nevyznával nikdo, kdo nemusel.

Někdo může připomenout velká křesťanská probuzení či jiná náboženská hnutí spojená se silným emocemi, ke kterým patřilo i veřejné vyznávání hříchů. Ale ani tam nedocházelo k ponižování před jinými lidmi.

Otázka, co se to děje, se tedy nabízí docela logicky. Je pravděpodobné, že o tom bude napsána řada knih a že po letech se k tomu ještě budou vracet psychologické diskuze. Nejspíš budou prováděny nejrůznější experimenty a psychiatři budou měřit impulzy v mozcích líbačů bot. A je pravděpodobné, že budeme schopni porozumět hlouběji než dnes. Předkládám tedy pouze předběžný pokus o vysvětlení.

Nejspíš budou prováděny nejrůznější experimenty a psychiatři budou měřit impulzy v mozcích líbačů bot.

Je všeobecně akceptovaným faktem, že ve vypjatých a velmi emotivních situacích se mnoho lidí vrací ke svým navykým vzorcům chování. Jak byl kdo zvyklý jednat, to se vrací, i když by rozum radil něco jiného.

A jaké jsou navyké vzorce chování těch, které vidíme klečet a líbat boty? Všimněte si, že to nejsou ti stejní lidé, kteří si odnášejí spotřební zboží z rozmlácených obchodů. Účastní se stejných demonstrací či stejných pogromů, ale nejsou to lidé, kterým by chyběl poslední iPhone nebo značková kabelka. Na fotografiích a videozáznamech vidíme mladé bělochy, kteří působí dojmem příslušnosti k vyšším třídám.

Zvláště působivě to [ukazuje video](#), které zachytilo emotivní hádku. Na jedné straně černoška, podle přízvuku z nižší vrstvy. Možná třeba prodavačka z pizzerie. S ní se pře skupina blahobytných bělochů. Černoška křičí, že nejde o žádný rasismus, a že by si měli vrátit k normální práci a normálnímu životu. Bílí demonstranti ji napomínají a křičí na ni slogany o rasismu. Zvláště zajímavá je nadřazenost, kterou politicky korektní strana projevuje. Profesionální bojovníci proti rasismu nemají problém jednat velmi hrubě s černoškou. Ve skutečnosti totiž nejde o nadřazenost rasovou, nýbrž sociální! Aktivisté (pravděpodobně ze zámožných rodin) jednají s černoškou, jako s odpadem, protože je chudá, a protože nesdílí kulturu vyšší třídy. O to tu jde.

Můžeme tedy předpokládat, že klekači a líbači bot jsou vesměs příslušníci vyšší vrstvy, mají slušné vzdělání a pracují převážně ve velkých administrativních budovách ve městech (pokud nestudují na dobrých univerzitách).

Aktivisté ze zámožných rodin jednají s černoškou jako s odpadem, protože je chudá, a protože nesdílí kulturu vyšší třídy.

Čemu se ti lidé učili až dosud? Co potřebovali k úspěchu ve svých organizacích? Rozhodně to nebyla odvaha. Nebyly to ani originální myšlenky. A už vůbec ne selský rozum. Spíš mocenské hry, intriky... o ochota nechat se neomezeně ponižovat. Co by člověk neudělal pro svou korporaci nebo pro svou neziskovku. Co by neudělal pro vyšší management. Co by neudělal, aby se zalíbil davu intelektuálů, manažerů a byrokratů. Neexistuje žádná hranice, kam už by osobní hrdost nedovolila klesnout.

Tady vyrůstají klekači a líbači bot. Prostě jen naplno předvádějí, v čem jsou nejlepší. Najednou je odkryté to, co zůstává jindy zahaleno obalem frází. A za nimi neochotně následuje personál, jako např. policisté.

Po většinu dějin je tomu tak, že existují celé vrstvy sluhů, lokajů, poddaných a otroků. Ochota nechat se ponižovat hraje klíčovou roli pro úspěch, někdy i pro přežití. Jenže většinou to bylo tlumeno dvěma faktory:

Klekači a líbači bot prostě jen naplno předvádějí, v čem jsou nejlepší. Najednou je odkryté to, co zůstává jindy zahaleno obalem frází.

Za prvé. Ti lidé se zároveň věnovali fyzické práci. Museli používat svaly, a to lidskou povahu určitým způsobem posouvá k bojovnosti, ať chcete nebo ne. Otroci z dolů jsou připraveni se vzbouřit mnohem spíš než domácí sluhové. To není jen otázka privilegií, ale také otázka fungování mysli.

Za druhé. Nad těmi pokornými lidmi byla velmi bojovná vyšší vrstva, která poskytovala vzory. To dnes úplně chybí. Pokud vedle viditelné rosolovité hmoty existuje ještě nějaká jiná elita, je natolik skrytá, aby její příslušníci nemohli být napodobováni.

Co jiného se dalo čekat od politicky korektních kariéristů připravovaných pro korporátní kariéry?

Úvodní otázka možná měla znít jinak: Co jiného se dalo čekat od politicky korektních kariéristů připravovaných pro korporátní kariéry? Davové chování, útoky v přesile, skrývání obličejů a schopnost ponižovat se bez hranic. K tomu byli vychováni. Jen málokoho ale napadlo, že se charakterové rysy projeví tak přímo.

A dokud budou vládnout velké korporace, velké banky a velká média, nebude to lepší.

Petr Hampl